

Mötet med Meregistus

Jorge stod ensam vid relingen, drog fram och tillbaka med handen över lagerträets släta yta & som om armarna ännu inte nåtts av budskapet att dagens slit var över, att de kunde vila nu. Natten hade fallit. Jorge vände sig rakt ut mot mörkret men vände tankarna inåt; där ute fanns ändå inget att se. Hade han gjort rätt som tagit hyra? Han tänkte på det Lissabon han lämnat, han tänkte på Madeira där han vuxit upp. Plötsligt blev han medveten om sina händer och knackade på relingen; de hade ett släktskap & lagerträden var tagna från Madeiras stora skogar. Kanske hade han lekt i dess skugga som liten? Nu möttes de här & den ena tillsåg att passa in, dränkt under fernissa. Och han själv? Han stack nog ännu ut från sin omgivning. Han mindes en gammal historia om hur lagerträdet var en förvandlad kvinna, och hans knackning övergick i en smekning. Skulle han återse Jovita? Skulle hon vänta på honom? Han suckade och såg upp mot de många segelytorna som korsade sig över däckets, som en kupad hand som lagts över hans ögon för att skona honom från siktdjupets själva vidsträckthet. De långa perspektiven och de stora frågorna fick vänta; han sökte sig för om masterna, gick till sin hängmatta och en stunds vila innan vakten.

Det låg ett molntäcke över dem nu, uppsprucket och ofullständigt. Solen som redan klättrat högt stack ned sina strålar i gliporna; från skeppen såg det ut som knippen av gyllene spjut stungna från himlen ned i havet, och vattenytan som bara morgonen innan varit så enformig var full av liv och kontraster. Där knippena slog ned skimrade det vitt, där molnen höll emot var det blåsvart och krusigt. Jorge stod midskepps och knöt markeringar på en lodlina. Fem, tio, femton, tjugo famnar & han lät repet löpa mellan sina utsträckta armar, räknade som på automatik och knöt sina märken regelbundet. Samtidigt betraktade han solskådespelet på havet; det var mäktigt, och det var lätt att få känslan av en överjordisk hand som styrde de dansande strålkastarkäglornas väg. Fanns där ett mönster, något att genomsåda?

& En man i en båt! En liten man i en liten båt! Tjoho!

Han såg upp. Lidio stod vid relingen och fäktade med armarna. Några som stått samlade kring vattentunnan strömmade till, uppståndelsen spred sig bland dem, den långsamma sången de haft på läpparna byttes mot snabba kommandorop och uppmärksam tystnad. Jorge fortsatte mäta de sista famnarna till nästa märke och sprang sedan fram han med. Javisst, där var något i vattnet. Ett blått litet öppet skrov med klarröd bård, en man med grön kaftan och vit turban som satt stilla i båten och lät den driva. Han höll ett svart föremål i knät & någon sorts låda eller skrin & såg upp på dem, till synes obekymrat. Så märkligt; de var långt från närmsta kust nu. Vad hade han råkat ut för? Just då slog sig en luftström in i en nyfunnen skrev i molnhöljet; en strålgång gled upp och ett ljus välldes ned precis över den lilla farkosten, illuminerade den och fick skrinets lackade yta att skina. Mannen i båten log och höjde handen till hälsning.

När de hade plockat upp honom stod han länge i samspråk med befälen; Jorge hade backat undan med de andra, påschasad av väbeln, men han hade hunnit uppfatta att mannen talade portugisiska och gjorde sig väl förstådd, trots sitt exotiska yttre.

& Och se på fötterna, väste han till Lidio. Han körde armbågen i sidan på honom och nickade mot kongressen kring den ombordstigne. Snabelskor! Inte den mest praktiska klädseln till sjöss.

& Vad har han i lådan tror du? Kanske något gott att äta?

Lidio var glad och förväntansfull. Jorge skrattade till.

& Nja ... han har nog drivit runt ett tag. Men vi kanske får tillfälle att fråga; se, han kommer hit!

Några bockningar hade utbytts. Befälen vände åter till bryggan, medan mannen med turbanen gick mot vattentunnan där Jorge och Lidio stod, med skrinet under armen. Han nickade åt dem och försåg sig sedan med vatten med hjälp av en ledig skopa.

– God dag, det verkar som att vi kommer att färdas ihop en tid – jag har köpt mig en plats ombord till er nästa hamn. Mitt namn är Meregistus.

Jorge presenterade sig själv och Lidio. Samtidigt försökte han avgöra Meregistus ålder och gissa hans bakgrund, men han vacklade i sin bedömning; det var något motsägelsefullt – eller kanske snarare allmänt obestämt – över hans utseende. Meregistus satte ned skrinet på däck och satte sig tillrätta på dess lock. Han slätade till kaftanen med solbrända händer, plockade osynligt damm från den, nöp till i tyget – Jorge såg nu att det var dekorerat med geometriska mönster: romber, trapetser, trianglar inskrivna i cirklar.

Lidio kunde alls inte lägga band på sig längre; han porlade över av frågorna kring lådan. Varför hade han den? Vad var det i den – och kunde de inte få se? Meregistus log blott.

– Du är nyfiken. Att öppna ett okänt lock är inget man skall göra lättvindigt; man kan sugas in i ett hålrum, något annat kan strömma ut, man kan finna endera en köld eller en näring – å andra sidan; det är bara den frusna floden som inte rör sig mot havet, och den är ett slutet skal, som inte deltar i världens ständiga utbyte. Så – vad finns det i lådan? Det kan vara allt från den oväntade stormen till hoppets nykläckta fågel. Vill du titta efter?

Lidio såg först oförstående ut. Sedan började han nicka häftigt. Meregistus reste sig och sköt fram skrinet mot honom.

– Det är inget särskilt anmärkningsvärt, egentligen. Det är bara ljudet och känslan av havets vågskvalp jag fångat där i. Ni lever mitt i det, men kanske har ni glömt bort det?

Han slog upp locket. Några flakonger stod nedsänkta i små fällor bildade av läderremmar. Han tog upp en till synes på måfå, lyfte på korken och räckte fram den.

Jorge såg sig häftigt omkring. En känsla kom över honom, en känsla av att ögonen öppnades större än vanligt; det var som om slentrianen plötsligt slipats bort. Nuet fyllde honom med iakttagelse, lämnade inget utrymme för den sirapstunga blandningen av minnen och framtidsfunderingar som brukade häfta vid tanken. Han såg omgivningen som första dagen när han mönstrat på, lika medveten som då om hela den komplexa mekanismen som fartyg och besättning utgjorde tillsammans – men den här gången var intrycket komplett, intakt med den kunskap han sedan dess förvärvat, hur varje del förhöll sig till de andra, hur allt hängde ihop. Han drog häftigt efter andan.

– Behåll den, för all del. Jag har tillräckligt kvar. Din nyfikenhet blev belönad idag, sade Meregistus.

Väbeln kliade sig frenetiskt. Dold bakom masten hade han sett hur lådan öppnades och hur Lidio fått något av den okände.

– I kväll ska Lidio få vara med vid hasardbordet för en gångs skull, skrockade han belåtet för sig själv. Kanske har han rentav något att sätta på spel? Han flyttade handen till fickan, knöt den kring tärningarna han hade där, malde dem tungt mot varandra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomas Söderlund med Poeter.se id #19761 innehar upphovsrätten